

Културни центар Источно Ново Сарајево

СЕДМИ ДАН
по ронману Врачар Горана

Драматизација и режија: **Александар Лазић**

Играју:

Ненад
Александар Лазић

Јелена
Јелица Ковачевић

Дечак
Предраг Васић

Девојчица
Јелена Велковски

Каинов монолог
Горан Султановић

Композитор: Нинослав Адемовић
Сценографија: Борко Мочевић
Кореографија: Драгана Суџук и Јана Миленковић
Костим: Драгица Лаушевић
Видео и фотографија: Немања Обрадовић

Реч писца

У свјетлу дешавања крајем прошлог и почетком овог вијека, многи писци су подлегли притиску да напишу ратне, историјске и ко зна какве све не, приче и романе, у покушају да подигну националну свијест на завидан ниво па чак и да пребаце зацртане висине. У свој тој националној халабуци, тако потребној да се сачувају и одбране народ и национални интереси, потпуно се заборавило на малог човјека, појединца, који је, у ствари, основа свега и који је један и једини носилац и покретач дешавања било да се ради о нацији било да се ради о елементарним аспектима живота. Тај и такав појединац, занемарен и заборављен у рову или избјегличком кампу, уколико је успио да преживи општенародно весеље пропраћено пуцањем и гранатирањем, да не наводим неке друге облике ангажовања у циљу уништења непријатељске живе силе, покушавао је да опстане и, углавном, настављао да живи у другачијим околностима. Ипак, човјек као човјек, хомо сапиенс или свјесно биће, несвјесно је радио на продужетку врсте или продужетку патње, свеједно је, упадајући у разне замке емоционалних минских поља. Е та Божија креација, тај заборављени појединац, тако компликовано савршен и тако савршено компликован, са свим својим врлинама и манама, постао је центар мог интересовања и, укомбинован са данима постанка у свој својој суицидности, израстао је у разлог за причу. А прича је универзална. Прича је збир глупости које се гомилају протоком година и под притиском што поноса, што ината, налијежу на све нејача плећа зсавијајући до саме земље то несрећно свјесно и приглупо биће остављајући га на осами неког пропланка окруженог истим таквим пропланцима са истим таквим несрећницима. Горди у својим грешкама и величанствени у глупости којом мјеримо и постављамо односе између људи, а посебно између мушкараца и жена, за кратко вријеме пређемо пут између рођења и смрти остављајући иза себе само несрећу, жал и кајање. Те и такве појединце ухватио сам у Седми дан, удахнуо им живот и преточио га на папир, а онда су их се дочепали неки људи, неки глумци који мисле исто као и ја и одлучили да их оживе на позоришним даскама у покушају да свима покажу како не треба и шта то не ваља у овом суманутом свијету у којем смо сви ми само жртве протока времена и мртви бројеви у статистичким извјештајима. Јелену и Ненада, главне ликове, расплесао је позорницом Александар Лазић, утјелотворујући Ненада и заједно са Јелицом Ковачевић, мојм позоришном Јеленом, преточио слова у говор, говор у поткрет и Седми дан, надам се, у вјечност.

Врачар Горан

Редитељска експликација

Инспирацију и мотиве за постављање на сцену романа Горана Врачара „Седми дан“ налазимо у основама библијских мотива о постанку човека и његовим нагоном ка убиству. Баштина из корпуса наше историје константно говори о рату и његовим силама које многи лицемери називају напретком. У тим протеклим временима све наше наде у радост света без убијеног су развејаване. Ненад и Јелена као главни јунаци имају причу која се на земљи дешава сваког тренутка. Обилује сукобима и неразумевањем који ће на крају довести до убиства и самоубиства. Драматуршким и редитељским поступком кроз библијске приче о стварању света уводимо још два лика. Два прародитеља које Бог створи пре него су пробали јабуку. Кроз њихову драматуршку линију покушавамо да увид у човеков пад поставимо јасније као инструмент да асоцијацијативни низ буде ближи рецептору. Публици би тај низ донео ново размишљање о паду човековом а и свом личном. Управо кроз такву врсту поступка желимо да отворимо ново сагледавање стварности и себе. Кроз мотив братоубиства који се од Каина кроз све нас тка тражимо смисао довођења нове наде и жеље за човекољубљем у коме лежи сав смисао нашег постојања.

Александар Лазић